

CAMARADA VLADISLAV

Francesc Xavier Parera Gutiérrez

CAMARADA VLADISLAV

Dues avionetes volaven al migdia sobre Port War, la presó d'alta seguretat d'Europa, localitzada al nord del Regne Unit. Cap presoner havia aconseguit fugir de les cel·les, ni escalar els seus elevats i gruixuts murs. A més a més hi havia tanques de fil ferro en la zona. Només tenia un camí d'entrada i sortida per a tothom. Semblava una antiga fortalesa de l'època medieval en lloc d'un edifici destinat a reclusos.

De sobte a la cabina d'un pilot s'escoltà una veu.

-No poden passejar-se per aquesta zona –digueren per ràdio-. Està restringida. Sortin immediatament o disparem!

-Perdoni –constestà el pilot-. Sóc Harry Stevenson iestic ensenyant a volar al meu alumne, l' ocupant de l'altre aparell. Estem fent unes proves, però ara mateix ens retirem.

I quan acabar les paraules les dues avionetes tregueren simultàniament un gas d'un petit dipòsit situat a la cua. Es va estendre en breus segons i vigilants de les torres, presos i funcionaris van caure dormits quan el respiraren.

Tot seguit s'aproparen dos camions al camí que conduïa a la fortalesa i baixeren d'ells, homes amb caretes anti-gas. Posaren dinamita a les enormes portes de ferro i aquestes explotaren. Entraren els vehicles. Immediatament els esmentats homes entraren al pati i s'endisaren als passadissos de les cel·les. Allí, sobre un brut llit, estava dormint un individu àrab. L'agafaren i abandonaren amb ell aquelles estances plenes de gent sense sentit. Pujaren al camió i amb rapidesa deixaren Port War.

Norman Rush es passejava pel vestíbul abans d'entrar al despatx del seu cap, JK. Encara que com agent secret hagués de demostrar una actitud impassible davant de les circumstàncies, els seus creixents nervis traïen el començament de la seva propera missió. Les dues secretàries de pronunciats malucs i generosos pits restaven assegudes sobre les seves cadires i no podien evitar lleus mirades llançades a un home d'elevada alçada, prim, cabell negre i seriós rostre. Per fi s'escoltà un lleuge "zzz". A través de l'aparell JK ordenava a la noia que passés Norman.

El despatx era enorme i els papers estaven desordenats sobre la taula. Per damunt d'ella la figura del cap, un individu gruixut, calb i corpulent esperava amb impaciència la seva arribada.

-Prengui seient, Mr. Norman –digué amablement JK-. Ens esperen dies de treball i molts riscos.

-Vostès dirà – replicà l'agent.

-La nostra organització, la CECMAR, ha de vetllar per la seguretat d'Europa i lluitar contra possibles enemics. Ara després de llargs anys d'incertesa i tensió a la "guerra freda" vindrà una nova època. Es murmura que el mur de Berlín caurà aviat i les dues alemanyes es reunificaran, però un nou fantasma es posa sobre Europa. Em refereixo al terrorisme, un violent fenòmen que pot produir desordre i por a Occident.

Tot seguit entrà amb el permís del cap una secretària amb un expedient gros. Dues paraules deien moltes dades: Informe Vladislav.

-El diu res aquest cognom? –preguntà JK.

-Sí, senyor -afirmà Norman-. Es tracta d'un antic agent de la KGB. Les seves idees de dominar una Europa sota el poder comunista xocà amb els interessos de pau de la decadent Unió Soviètica. El seu paper era molt decisiu en la policia secreta, però quan pujà al poder Mikhail Gorbachov amb les seves reformes i la seva apertura al mercat capitalista, fou expulsat del cos perquè els seus plans posaven en perill la pau mundial. Abans de ser empresonat, fugí del país prometent a la vegada una cruel venjança per ser enganyat pels germans del partit.

-Vladislav ha creat ara la seva pròpia organització terrorista - prosseguí JK-. Els atentats en les refineries i petroquímiques amb explosius a Hamburgo foren els seus últims objectius. I les morts dels diplomàtics Graves i Layton no són una casualitat.

-Graves? Es refereix a l'ex embaixador anglès? Participà a les converses de pau per què la majoria d'organitzacions rivals deixessin les armes.

-Exacte! Però no tothom estava d'acord amb aquelles idees pacifistes i el soviètic ordenà assassinar a l'antic diplomàtic. I com ja sap ell ha alliberat a Abdul-El Kaler de Port Ward. Em refereixo al científic boig que treballà un temps per Saddam Hussein a l'Irak. Va inventar el gas que porta el seu nom i que serveix per matar persones. A més a més continuava fent experiments amb armes químiques a una base amagada d'Arabia Saudí. Aleshores va ser quan les autoritats del país, que no volien problemes, el delataren i nosaltres l'agafàrem per portar-lo a la presó.

Rush llegia per damunt l'expedient de l'agent.

-No està mal –digué Norman amb ironia-. Començà essent un senzill i cruel torturador de la policia secreta fins convertir-se en un destacat cap, per tant coneix els trucs, estratègies d'espionatge i contraespionatge. Serà difícil acabar amb ell.

-Vostès és uns dels millors homes de la CECMAR, per això l'hem escollit per aquesta nova missió –va reprendre la conversa JK-. Lògicament de moment ignorem on pot estar la seva base militar. Allí ha d'amagar molt material bèl·lic de la desmantellada Unió Soviètica. Sabem que prepara bombes i potser estigui construïnt uns caps atòmics a partir de residus nuclears. Interceptarem ahir aquest missatge i ens quedarem perplexes.

Rush agafà el paper i llegí les següents línies:

“L'oncle Robert està molt malalt. Aquesta vegada el metge diu que no es recuperarà i morirà aviat.”

-Es proposen com a objectiu assassinar al vell diplomàtic Ulianov, que també col·laborà per la part soviètica en aquestes converses de pau –s'explicà JK-. Aquest missatge en clau ens diu que el cònsul, amant de la música clàssica anirà als Festivals d'Hivern de Berlín. Inevitablement durant aquests dies la KGB, la CECMAR i la CIA es convertiran en els seves ombres per salvar-lo i seguir les passes del criminal.

-Però, senyor... -contestà Norman-. No seria més senzill prevenir i advertir que Ulianov no vagi al Teatre?

-Ja ho hem intentat. Es massa orgullós. Està aviat amb temps... és tossut. Es nega i pensa anar. Per a ell no estar a una sala de concerts per escoltar la música de Bruckner és un sacrilegi, una traïció, una manera de donar la raó als terroristes. Dins d'uns dies prendrà un vol que el portarà a Berlín Oriental. Allí contactarà amb Olga, la nostra espia rusa, i junt amb la KGB i la CIA evitarem l'atentat.

El viatge en avió no fou excessivament pesat. Potser les responsabilitats dels properes setmanes allunyaven l'avorriment de llargues hores de trajecte. Rush baixà per l'escala a l'aeroport al matí i es mirà el rellotge. Eran les nou. Puntuals. I amb una maleta en una mà i en l'altra, un paper sobre la programació dels Festivals de Música, Norman entrà en una cafeteria determinada, un lloc elegant. Assaboria un whisky. No es va asseure a una taula, es quedà de peu a la barra, ja que així eren les instruccions rebudes. L'immens local estava ple de gent, moltes persones entraven i sortien entre un profund olor de tabac i entrepans. L'hora punta. Esmortazars ràpids. El rellotge condicionava les seves vides. Fullejà el paper de la programació mentre es preguntava com seria esa tal Olga.

Quan s'adonà, una noia es va asseure sobre un alt tamboret que hi havia al seu costat. Tenia el cabell negre i llarg, ulls blaus, pronunciat escot. Una blanca brusa posava en relleu la seva esvelta silueta i una curta faldilla els seus malucs i llargues cames. La dona demanà un café i es posà a llegir un altre paper sobre els festivals. Aleshores llançà una ràpida mirada a Rush com qui va a disparar en defensa pròpia i s'escoltà la seva dolça veu.

-M'encanta Bruckner -digué ella amb aire seductor-. La majestuositat de les seves simfonies em causa sempre emoció.

-A mí també m'agrada la seva música: la Quarta i Novena simfonies son obres mestres –contestà de seguida Rush.

Les paraules havien de ser calculades amb el mínim detall, aprendre's el text íntegre era una prioritat al moment de contactar amb l'espia. Qualsevol errada, com una paraula omitida o equivocada suposava complicar més la situació. De vegades podia fracassar la missió i fins i tot perillar la vida dels agents. Així Rush va conèixer a la formosa Olga.

Sortiren de la cafeteria de l'aeroport i agafaren un taxi, en realitat un vehicle camuflat com a l'esmentat automòbil.

Al seient de darrera parlà la noia.

-Ens esperen dies de problemes. Ulianov pensa anar a aqueixos festivals com se sap –s'explicà la dona-. I ningú el pot fer canviar d'idea. La setmana que vé es dedicarà a les simfonies de Bruckner, Tchaikovsky i Mahler i la següent es representarà la gegantesca Tetralogia l'Anell del Nibelung de Wagner, quatre òperes... En un determinat moment l'assassí actuarà i el nostre deure es evitar el crim.

Rush restava callat mentre continuava llegint el programa. Un paràgraf en alemany sobre la Cinquena Simfonia de Mahler describia el seu començament com una solemne Marxa Fúnebre.

-Música per a morir –es limità a dir.

Durant els següents dies, Rush, Olga, un agent de la CIA que responia amb el nom de Robert i diversos homes, entre ells policies, registraven cada dia el teatre fins el darrer racó. També observaven als treballadors de l'edifici quan entraven i sortien. Els instrumentistes i cantants tampoc no s'escapaven d'aqueix ritual a l'immens vestíbul i algunes dives se sentien insultades.

-Ho lamento molt senyora, però es la nostra obligació –digué un irònic Norman davant d'una gruixuda soprano.

Les butaques havien estat observades per la CECMAR per si hi havia sota el seient alguna petita bomba. Comprovaren els historials de cada persona i d'això s'encarregà amb gust la KGB,

però no hi havia ningú sospitós. Mr. Sven Ingarsson, un vell milionari d'origen suec, potser donava certs problemes, però el seus diners permetien qualsevol capritxo. Cada any demanaven ell i la seva jove esposa, antiga model de pasarel·la, que a la seva llotja pogués tancar les cortines en certs moments, ja que desitjava escoltar només música sense acompanyar-se de la imatge.

-Sembla que tot està correcte –va dir Olga en un luxós restaurant mentre sopava amb Rush.

-No estem tan segurs –replicà Norman amb cert pesimisme-. He presenciat una altra missió com aquesta i he vist com els terroristes apareixien al darrer moment i complien els seus objectius. Però no espatllem aquesta vetllada amb els nostres respectius treballs.

Rush alçà la copa de vi de Bogonya i va fer un brindis amb la noia, la qual anava amb un formós vestit de nit molt escotat. El tatuatge d'unes flames de foc sobresortia en part dels seus pits fins a l'hombro. Allò excitava la vista de l'agent en aquells instants.

Feia fred malgrat encara no hagués caigut la neu de l'hivern en aquella part d'Alemanya. Després del sopar, amb una bonica nit de companya, passaren al costat del famós mur de Belín. Fils ferros dalt i paret de gruixudes totxanes servien per partir un continent. Curiosament pels voltans no hi havien gaires edificis. Era una zona que deprimia en qualsevol moment. Educada exquisitament en la ideologia comunista, la noia justificà aquella construcció per evitar l'avançament dels enemics capitalistes amb la seva corrupta mentalitat. Rush només pensava en el seu deure i procurava manternir-se al marge de les idees. Si la rusa esperava trobar una discussió o un xoc contra l'agent s'equivocà.

Arribà el primer dia de la inaguració dels festivals. La premsa s'acolpava entre la gent famosa que anava al teatre. I evidentment les càmares i micròfons es llançaren com a depredadors de l'estepa sobre Ulianov. Rush, Olga i els seus guardaespalles no se separaren d'ell en cap moment i evitaren que els periodistes s'apropessin gaire. Els diplomàtics es van asseure a les seves respectives llotges i d'allí no es moveren els homes de confiança, mentre els agents introduïts al teatre es passejaven per torns pel vestíbul i passadissos de l'edifici. El ritual es reprenia així cada dia i al final el propi Ulianov se sentia molest. Ingarsson i la seva dona no causaren incidents i prosseguiren amb els seus estranys gustos de soledat en aquella llotja amb cortines tancades.

Dies de descans. Tant els espies com el món de l'Art tenien uns moments de repós. Rush i Olga passejaven pels carrers de Berlín per la nit un altre cop i aquesta vegada l'agent escollí un altre itinerari perquè sentia angoixa en veure el mur. Al lloc des de les torres de vigilància molts soldats havien matat a disidents o desafiants fugitius. La Mort rondava en aquell paratge de cases i blocs de pisos aïllats. Rush no volia opinar sobre el pensament comunista i amb amables paraules trencà la rígida disciplina en el cervell de la noia i es dirigiren a l'hotel on dormia l'agent de la CECMAR. Acabaren junts a la seva habitació entre ardent petons i abraçades.

La setmana prometia ser interessant per una nova versió de L'anell del nibelung. El seu director, el sever Piotr Hoffper estava amb els nervis destrossats pels constants assajos i rivalitats d'alguns solistes, però esperava que el resultat fos una magnífica representació de l'òpera wagneriana. Com cada tarda quins entraven al vestíbul eren registrats. Aleshores entre la gent aparegué un home d'elevada alçada, pell molt pàl·lida, ulls blaus i cabell blanc. Ningú l'havia vist abans i de seguida la KGB comprovà que un espectador es trobava molt malalt i un altre havia pres el seu lloc ja que s'havia anul·lat la seva entrada. Aquell individu, amic de l'esmentat malalt, ocupava el seu lloc com per fer un favor. No semblava sospitós, però el mateix Rush s'encarregà de registrar-lo. Només portava un bolígraf i els seus objectes personals. No tenia armes i entrà a la seva llotja corresponent.

S'obrí el teló i unes noies nedaven i cantaven a la vora d'un riu. Així començava L'or del Rin.

-Sembla que no tindrem problemes –deia Olga des d'una butaca a Rush en una llotja estratègicament escollida per veure l'escenari i qualsevol moviment sospitós contra Uliánov.

L'agent callà de nou. De sobte notà una petita punxada a un dit. Sense voler, un anell amb una petita figura com a segell de la noia havia causat una lleu ferida a la seva mà quan s'acaronaven.

Les representacions de La Vaquiria i Sigfrido tampoc portaren cap alteració al programa i la presència de l'home pàl·lid dins del teatre durant tres dies no causava cap molèstia. I arribà per fi la darrera òpera El cap vespre dels déus.

De sobte un majordom entrà a la llotja d'Ingarsson. Trucaven per telèfon al milionari i era molt urgent. Acompanyat pel treballador, el vell abandonà el lloc amb insults per la interrupció mentre es quedava sola la seva dona. Després es comprovà que aquella trucada era una idea per fer marxar a l'ancià, ja que quan ell

es posà a l'aparell el penjaren. Minuts preuats per al possible assassí.

La noia va córrer les cortines en el moment d'intervenir el cor al segon acte. Només volia escoltar la música. Aleshores entrà silenciosament l'home de cabell blanc i d'un cop sec deixà la dona sense sentit. Tot seguit va treure el seu bolígraf, el desmuntà i el convertí en un petita sarbatana. De la butxaca va treure una prima agulla i la intruí al cilindre. Dissimuladament apartà una mica les cortines per veure la llotja d'Ulianov i bufà en l'esmentada sarbatana. El projectil es clavà al coll de diplomàtic i aquest, després d'acaronar-se la zona danyada amb la mà, notà unes incontrollables convulsions i va caure de costat a terra davant dels seus bocabadats col.laboradors. Norman i Olga observaren l'escena, mentre els cors prosseguien la seva cançó.

El misteriós assassí abandonà la llotja amb presa i tot seguit entrà Ingarsson, sense veure'l, el qual cridà desesperadament en contemplar a la seva dona a terra. Aleshores s'interrompí el segon acte de l'òpera i immediatament procediren a tancar les portes del teatre. La policia intentà calmar al nerviós públic que ja parlava d'una bomba. Es posaren a registrar a cadascú per saber quin era el criminal, però quan Rush caminava pels passadissos amb Olga notà forts marejos, una boirina sorgia del seus ulls i va caure inconscient també.

Ni el mateix Rush sabia dir quan temps va estar entre la foscor, però quan obrí lentament els ulls va veure que estava lligat de peus i mans i penjat pels braços al sostre. Al seu costat hi era Robert, l'agent que l'acompanyava a la missió. Hi eren a una petita cel.la de murs de pedra.

-Qué ha passat? –preguntà Norman-. I el diplomàtic? I Olga?

-Finalment els terroristes de Vladislav aconseguiren els seus objectius –va respondre l'altre espia-. Una agulla fortament enverinada acabà en pocs segons amb la vida d'Ulianov. Entre el caos del teatre, tú vas caure desmaiàt. Fixat en la ferida del teu dit! L'anell d'Olga tenia una punxa banyada en un lent narcòtic que triga uns quatre dies en fer efecte. Es una persona més al servei de l'organització criminal. Em colpejaren al cap i vaig caure sense sentit a terra. Aleshores uns altres homes, que en realitat eren agents de Vladislav, ens portaren en falses ambulàncies i sortírem de la ciutat –moment en el qual em vaig despertar- i prop d'un bosc ens esperaren dues avionetes. Ens pujaren. Jo encara estava atordit... Després volàrem durant unes hores fins arribar a aquesta illa muntanyosa, on tenen la base. Imagino que hi som en un

desconegut punt de l'Oceà Atlàntic, pel sud perquè es nota molta calor. Quan ens translladaven vaig veure palmeres, vegetació tropical i una enorme platja. Ara hi som sota una fortalesa, sembla un castell medieval i...

-No cal que donis més explicacions -interrompí una veu femenina.

Era Olga, la qual anava acompanyada d'un home gruixut, amb cabell molt curt. Portava robes de militar.

-Vladislav al costat d'una traïdora! –exclamà Rush-. Et deuen pagar molt bé.

-Qüestió d'interessos i ideals -va respondre ella.

-Calleu els dos! -ordenà el soviètic-. Com podeu veure sempre compleixo la meua paraula. Ulianov no ens molestarà més amb els seus estúpids discursos de pau, però no hi som aquí per parlar d'això.

Després d'un picament de mans, entraren uns homes amb uniformes vermells i els deslligaren fins portar-los a un passadís i des d'allí a un replà. Veien una cúpula de vidre on treballaven tècnics, ordinadors i complexes màquines per construir quatre missils.

-Un parell seran bombes atòmiques –s'explicà Vladislav amb orgull-. Les llançarem a dos països europeus per demostrar el meu poder. Les altres dues contenen al cap el gas Kaler.

I després de pronunciar aquell temut nom, aparegué per una porta el àrab Abdul-El-Kaler, el boig científic que fou alliberat de Fort War setmanes abans en aquella complicada operació.

-Mirin aquesta pantalla –digué ell.

Tot seguit tocà un botó i s'aixecà un prim telò d'acer que mostrava una horrible filmació. En un desert un grup de desesperats homes i dones, coberts amb parracs, fugien mentre unes avionetes els disparaven amb cura com si no els volessin ferir. Semblava que els volien arrosegar fins a un determinat lloc. Pertanyien al poble dels kurds. Aleshores un dels aparells llançà el verinós gas i aquells éssers es convertiren en despulles humanes, la carn i ossos es dertien com glaçons de gel davant de la calor.

-Així actuaran aquests missils i no cal destruir ciutats senceres –digué content el sàdic professor-. Els coets aniran en un submarí propietat del meu amic Vladislav i els llançarem contra dues ciutats. Per què hem de destrossar cases i edificis? Després haurem de tornar a construir-los amb més dificultat.

-Maleïts! –exclamà Norman.

-Ara emporteu-los un altre cop a les masmorres mentre em penso qui dels dos portarà el missatge a les Nacions Unides – ordenà el soviètic-. L'altre no em servirà de res i morirà.

A la presó, Robert intentà alliberar-se, però fracassà continuament, fins i tot es va fer sang a les mans.

-Deixa-ho –digué Rush amb certa paciència-. Porto a la pell d'un hombro un petit xip per què ens localitzi la CECMAR i no trigaran en venir... Això espero.

Quan acabà les seves paraules s'escoltaren fortes explosions i crits. La terra i els murs de la fortalesa tremolaven sota l'impacte de les bombes que llançaven avions militars. Ja havien trobat la base situada prop de les costes africanes. Entre les escenes de pànic i la sorpresa entraren escamots de la CECMAR i de soldats de l'exèrcit britànic i nordamericà. S'escoltaren trets i en pocs minuts desmantellaren el lloc i els missils.

-Estem salvats –digué il.lusionat Robert.

Però en aquell instant entrà a la cambra una furiosa Olga amb una pistola mentre els deia que no viurien per celebrar l'èxit de l'operació. Aleshores sonà un altre tret. La noia caigué morta i darrera seu, al llindar de la porta, la figura de JK els tranquil.litzà. Era ell qui havia disparat. Després els soldats els alliberaren i sortiren de la presó per veure la cúpula destrossada, el coets i ordinadors inutilitzats, cadàvers de terroristes i agents.

-Abdul-El-Kaler està mort. Una màquina explotà i el convertí en despulles humanes –digué el cap de la CECMAR-, però Vladislav ha aconseguit fugir. És un home de molts recursos i pot tornar a organitzar els seus plans amb uns altres seguidors.

Aterrà al pati de la fortalesa exterior un helicòpter militar i portà als agents mentre flames i una gruixuda columna de fum s'aixecava per les muntanyes de l'illa.

Transcorregueren uns mesos. I una tarda Norman fou cridat al despatx de JK. Quan es presentà, el cap el mostrà un diari amb increïbles titulars. Havien localitzat a Vladislav a un país sudamericà i els agents de la KGB prepararen un fort verí, el mateix que matà a Ulianov. I així va morir el camarada traïdor.

-Però no era un treball en comú? -preguntà Rush.

-Els mateixos soviètics volien el cap del seu antic company, era una qüestió personal i han aconseguit el que la nostra aviació i exèrcit no han pogut -va concloure JK.

Francesc Xavier Parera Gutiérrez

